

Преюдициален въпрос

Трябва ли членове 21, 45, 49, 56 и 63 ДФЕС и членове 22 и 24 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕО, 68/360/ЕО, 72/194/ЕО, 73/148/ЕО, 75/34/ЕО, 75/35/ЕО, 90/364/ЕО, 90/365/ЕО и 93/96/ЕО ⁽¹⁾ да се тълкуват в смисъл, че не допускат режима — въведен с Книга 5 (озаглавена „Да живеем в собствения си регион“ [Wonen in eigen streek]) от фламандския Указ от 27 март 2009 г. за политиката по отношение на недвижимите имоти — съгласно който в някои общини, наречени целеви, купувачът или наемателят на поземлен имот и построени в него сгради е длъжен при прехвърлянето да докаже, че има достатъчна връзка с тези общини по смисъла на член 5.2.1, § 2 от указа?

⁽¹⁾ ОВ L 158, стр. 77; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 56.

Преюдициално запитване, отправено от Commissione tributaria regionale di Milano (Италия) на 2 май 2011 г.
— 3D I srl/Agenzia delle Entrate Ufficio di Cremona

(Дело C-207/11)

(2011/C 211/26)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Commissione tributaria regionale di Milano

Страни в главното производство

Ищец: 3D I srl

Ответник: Agenzia delle Entrate Ufficio di Cremona

Преюдициален въпрос

В случай като разглеждания в настоящото производство, в противоречие ли е правната уредба на държава членка, като предвидената в член 2, алинея 2 от италианския Законодателен декрет № 544 от 30 декември 1992 г., по силата на която прехвърляне или замяна на акции води до облагане по отношение на прехвърлящото дружество на капиталовите печалби, произтичащи от прехвърлянето и съответстващи на разликата между първоначалните разходи за придобиването на прехвърлените акции или дялове и настоящата им стойност, освен ако прехвърлящото дружество не впише в своя баланс специален резервен фонд, съответстващ на генерираната от прехвърлянето капиталова печалба, с член 2, член 4 и член 8, параграфи 1 и 2 от Директива 90/434/ЕО ⁽¹⁾ на Съвета от 23 юли 1990 година относно общата система за данъчно облагане, приложима спрямо сливанията, разделянията, прехвърлянията на

активи и замените на акции по отношение на дружества от различни държави членки

⁽¹⁾ ОВ L 225, стр. 1, Специално издание на български език, глава 9, том 1, стр. 92.

Жалба, подадена на 24 март 2011 г. от Internationaler Hilfsfonds e.V. срещу определението, постановено от Общия съд (четвърти състав) на 29 април 2011 г. по дело Internationaler Hilfsfonds e.V./Комисия, T-36/10

(Дело C-208/11 P)

(2011/C 211/27)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Internationaler Hilfsfonds eV (представител: H. Kaltenecker, Rechtsanwalt)

Други страни в производството: Европейска комисия, Кралство Дания

Искания на жалбоподателя

— Да се отменят обжалваните мерки и да се постанови решение по същество или, при условията на евентуалност, да се върне делото на Общия съд за постановяване на решение,

— да се осъди Комисията да заплати съдебните разходи.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят е неправителствена организация по германското право, ангажирана в хуманитарната област. Предмет на спора е сключеният с Комисията договор LIEN 97-2011 за съвместно финансиране на медицински проект в Казахстан. Договорът и проектът са според жалбоподателя неоснователно и едностранно прекратени от Комисията през октомври 1999 г.

След прекратяването на договора жалбоподателят се опитва да установи причините, поради които Комисията спира важния и успешно започнал според него и правителството на Казахстан проект. Смята, че е налице злоупотреба със служебно положение и поради това в редица производства пред Европейския омбудсман и съдилищата на Европейския съюз се опитва на основание Регламент (ЕО) №1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи (по-нататък „Регламент 1049/2001“) да получи достъп от Комисията до всички документи.

Жалбата е срещу определението на Общия съд, с което жалбата срещу решение на Комисията от 9 октомври 2009 г. за повторен отказ за предоставяне на достъп до всички документи се обявява за недопустима, а жалбоподателят се осъжда да заплати съдебните разходи. Жалбоподателят твърди, че Общият съд погрешно е изчислил и разтълкувал срока за подаване на жалба.